

[Knud Thomsen.]

først skal drøfte, er fornyet i 1954. Den er blevet en del gennemarbejdet, og man må også indrømme, at der her er tale om områder, som er under stærk udvikling, og hvor lovgivningen bør føres hurtigt à jour. Man skulle nu tro, at der var et ret ensartet præg over det foreliggende lovforslag om bekæmpelsesmidler og den oprindelige moderlov, giftloven. Der er dog en meget stor forskel mellem de to love i selve opbygningen. Uden at jeg i og for sig vil stå inde for de nøjagtige tal, tror jeg, at bekæmpelsesmiddeloven indeholder rundt regnet 25 beføjelser til den højtærede landbrugsminister, medens indenrigsministeren i giftloven kan nøjes med ca. 10 bemyndigelser og i rotteloven, som jeg senere kommer til, med én bemyndigelse. Nu er det ganske naturligt, at der i en teknisk lovgivning, som der her er tale om, må være bemyndigelser til ministeren, som skal kunne foretage hurtige afgørelser og ændre på visse forhold, så det er udmærket med bemyndigelser, men jeg synes, der her er for mange.

Der er også en forskel på bemyndigelserne. I giftloven, som jeg ganske kort skal henviser til, er indenrigsministeren i en række af paragrafferne indstillet på at forhandle med handelsministeren og med socialministeren; når vi kommer ind på transportspørgsmål, som jeg er enig med en tidligere ordfører i betyder forfærdelig meget på dette område, er indenrigsministeren villig til at forhandle med justitsministeren, landbrugsministeren eller ministeren for offentlige arbejder. Men når det drejer sig om transporten af bekæmpelsesmidler, vil den højtærede landbrugsminister afgøre det hele selv. Det kan naturligvis være skønhedsfejl — det er lovforslag, der kommer fra to ministerier — men jeg synes, det er noget, man skal se på under udvalgsbehandlingen.

Tilbage står for mig stadig indtrykket af, at lovforslaget om gifte, som vi som sagt kommer til om lidt, indeholder klarere bestemmelser om, hvad der er tilladt eller forbudt, medens bekæmpelsesmiddelovforslaget overlader meget til ministeren, hvilket jo reelt vil sige de forskellige ham underlagte institutioners administration og sluttelige afgørelse. Det er jo ganske naturligt, at den højtærede landbrugsmini-

ster må have hånd i hanke med de midler, der her i landet bruges til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt, regulering af plantevækst og udryddelse af skadedyr, som hæmmer plantevækst, og tøjlesløs brug af sådanne midler kunne i allerhøjeste grad komme til at skade vor landbrugseksport. Det er helt rigtigt, at der må være en lovgivning og en lovgivning, der overvåges stærkt, netop i et land med så stort et landbrug som vort.

Landet har imidlertid også en industri, og det er dansk industri, der for en stor del fremstiller en række af de midler, der her er tale om. Man kan derfor studse over i lovforslagets § 3, stk. 2, at finde en bestemmelse om, at landbrugsministeren bestemmer, i hvilket omfang og på hvilke betingelser bekæmpelsesmidler til eksport skal være undtaget fra lovens bestemmelser. Det må da vist være urigtigt; det må vi se nærmere på i udvalget. Det må dog være tilladt den kemiske industri i Danmark frit at fremstille ethvert bekæmpelsesmiddel, som udlandet vil købe. Meget ofte sker fabrikationen oven i købet efter særlige ønsker om sammensætning, der er fremsat fra udlandets side. Hvorfor skal landbrugsministeren have bemyndigelse til at gribe ind heri? En sådan bemyndigelse kunne ganske vist være rimelig, hvis man ved eksporten ville påberåbe sig en tidligere dansk godkendelse, men det kan man jo skrive i loven.

I § 12 er der også en bemyndigelse for den højtærede landbrugsminister, nemlig til at fastsætte bestemmelser om bekæmpelsesmidlernes udførsel, samt en hel række andre bestemmelser, som er naturlige. Hvorledes denne bemyndigelse ønskes administreret, kan man se i det forslag til bekendtgørelse, der findes i betænkningen. Jeg skal naturligvis slet ikke gennemgå alle disse enkeltheder her i tinget, men jeg synes, at vi skulle drøfte en række af disse forhold i udvalget og navnlig altså de bemyndigelser, som griber ind på områder, der ikke naturligt synes at høre ind under landbrugsministeriet, og der er ikke engang forudset forhandling med handelsministeriet, der vel er ressortministerium for handel og industri og må antages at ville tage dem kærligere under armen end måske den højtærede landbrugsminister.